

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဝိပဿနာ

စာရေးနည်းလမ်းညွှန်

၁၅၈
၂၂
၂၂
၂၂
၂၂

mgvye.com

ဒုတိယအကြိမ်

ဝိပဿနာ

စာရေးနည်းလမ်းညွှန်

PMN0004
600.00 KS

စာရေ နည်းလမ်းညွှန်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၀၇၅၀၀၇၀၈ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၀၇၅၂၀၇၀၈ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း မောင်မောင်သိုက်၊ ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို
စာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ -
ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၆၄ လမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ဒုတိယ
အကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၈ ခု၊ စက်တင်ဘာလတွင်
တန်ဖိုး ၆၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် ကိုဖြင့်

မာတိကာ

အခန်း (၁)	
နာမည်ကျော် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရန်	၁
အခန်း (၂)	
ဂျာနယ်	၉
အခန်း (၃)	
သတင်းထောက်အလုပ်	၁၅
အခန်း (၄)	
အယ်ဒီတာ	၂၁
အခန်း (၅)	
အချို့စာရေးဆရာများ၏ ထင်မြင်ချက်	၂၇
အခန်း (၆)	
အင်္ဂလိပ်ပညာနှင့် အယ်ဒီတာ	၃၁
အခန်း (၇)	
အယ်ဒီတာချုပ်	၃၇
အခန်း (၈)	
ဝတ္ထုရေးနည်း	၄၃
နောက်ဆက်တွဲ	
အဘယ်ကြောင့် စာများများဖတ်ရမည်နည်း	၆၁

mgyc.com-

mgyc.com

အခန်း (၁)

နာမည်ကျော် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရန်

ဆီမီးခွက်အကြောင်းကို ဖတ်၍ကောင်းအောင် ရေးခြင်းသည် အလောင်းစည်သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုရေးခြင်းထက် ခက်ခဲကြီးလေးလေသည်။ အလောင်းစည်သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ရာဇဝင်ရှိ၏။ ဆီမီးခွက်၏အကြောင်းမှာ မှီခိုအားထားပြု၍ ရေးစရာ စာပေကျမ်းဂန်မရှိ၊ စိတ်ကူးနှင့်ရေးရလိမ့်မည်။ မသိသူတို့၏စိတ်ဌာနကား အသေးအဖွဲဟု ပြောလိမ့်မည်။ အသေးအဖွဲကိုဖတ်၍ ကောင်းအောင်ရေးတတ်မှ စာရေးကောင်း ဖြစ်သည်။ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာဖြစ်လိုက ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် အကြောင်းများကို ဟုတ်အောင်ရေးတတ်ဖို့ လိုလေသည်။

နာမည်ကျော် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရန် ကဗျာဖြစ်စေ၊ ဝတ္ထုဖြစ်စေ၊ ဇာတ်ဖြစ်စေ တစ်မျိုးမျိုးမှာ နာမည်ရဖို့လို၏။ မဂ္ဂဇင်းများ၌ ဆုံးမစာ၊ တရားစာများကို အဘယ်မျှပင် ရေးကြစေကာမူ စာရေးဆရာ နာမည်ကျော်ဖြစ်ဖို့ လွန်စွာ ခက်လေသည်။

အကြောင်းမူကား တရားစာ ဆုံးမစာများကို ရွက်ကြမ်းရေကျို မည်သူမဆို ရေးတတ်လေသည်။ ထိုစာများမှာ (Literature) ခေါ်

‘ပညာ’ အခါခပ်သိမ်းမပါ၊ ဝတ္ထုနှင့် ကဗျာ ဇာတ်များသာလျှင် ပညာ ပါလေသည်။

ဆုံးမစာများမှာ ဘုရားဟောကျမ်းများ ရှေးကျမ်းများကို အမှီရသဖြင့် စာတတ်လျှင် သူသူငါငါ ရေးနိုင်၏။ ဝတ္ထုကောင်း၊ ကဗျာကောင်း၊ ဇာတ်ကောင်းများကိုကား သူသူငါငါ မရေးနိုင်၊ ပင်ကိုဉာဏ်နှင့် စနစ်ကိုသိမှ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် သတင်းစာတိုက်များ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ ရောက်သော ဝတ္ထုအတိုအရှည် အပုဒ်တစ်ရာလျှင် အသုံးပြုလောက်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်မျှပင် ခက်လေသည်။

ဩဝါဒစာ တရားစာများမှာ ချီးမွမ်းလောက်သော အင်္ဂါပင်မပါရှိ စေကာမူ အပြစ်မရှိသဖြင့် ထိုစာမျိုး တစ်ရာလျှင် ကိုးဆယ်လောက်မှာ သုံး၍ရ၏။ သုံး၍ရသော်လည်း ထိုစာမျိုးကြောင့် မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်မှာ အဖိုးမတန် ဂုဏ်ကျက်သရေမတိုး စာမျက်နှာသာ တိုးနိုင်လေသည်။

တကယ့် ဝတ္ထုရေးဆရာ၊ တကယ့် ပန်းချီဆရာတို့မှာ ပညာသည် ဖြစ်၏။ ဩဝါဒစာရေးဆရာမှာ ကျောင်းဆရာနှင့်တူလေသည်။ ကျောင်းဆရာမှာ ကျောင်းဆရာလုပ်ရမှ အလုပ်ရ၏။ ပန်းချီဆရာမှာ မိမိ၏ စုတ်တံမှ အလုပ်ထွက်၏။ ဝတ္ထုရေးဆရာမှာလည်း ကလောင်မှ အလုပ် ထွက်လေသည်။

ကဗျာမှာလည်း စနစ်နှင့် စိတ်ကူးဉာဏ် ကိုယ်ပိုင်လိုသဖြင့် ပညာ တတ်မြောက်သော်လည်း ယခုခေတ်မှာ ကဗျာခေတ်မဟုတ်သောကြောင့် ခက်လေသည်။

အခြား စာရေးဆရာ အလုပ်တစ်ခုမှာ ဂျာနယ်စာမျိုးကို ရေးတတ်ခြင်းဖြစ်လေရာ ဂျာနယ်မှာလည်း စိတ်ကူးနှင့်ဆိုင်သော ကြီးလေးခက်ခဲသော အတတ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဆုံးမစာသည် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာနှင့်မဆိုင်၊ ဥရောပ

အမေရိက တိုင်းမဂ္ဂဇင်း သတင်းစာဟူသမျှမှာ ဆုံးမစာဟူ၍ တစ်မိုက် တစ်ထွာထက် များလေ့မရှိပေ။ ‘ဆိုင်ကိုလိုဂျီ မဂ္ဂဇင်းကြီး’ ကဲ့သို့ တစ်ဖက် သတ်ကြီးပွားချမ်းသာရေး မဂ္ဂဇင်းများမှာသာ ကြီးပွားချမ်းသာရေး စာများ ပါလေရာ ထိုစာများမှာ လွန်စွာ သစ်လွင်ဆန်းသစ်သော စာများဖြစ်ကြ လေသည်။ တရားစာ ကျမ်းစာများ မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်လေရာ ဝတ္ထုကောင်းများရေးနိုင်မှ တကယ့် စာရေးဆရာ ဖြစ်နိုင်၏။ ကဗျာဖြင့် ယခုအခါ စာရေးဆရာမဖြစ်နိုင်ပေ။ မစ္စတာ မောင်မှိုင်းတစ်ယောက်သာ အရှိန်ရ၍ နာမည်ရခဲ့လေသည်။ ထူးလည်းထူး ပေသည်။ ၎င်းလို ထူးဖို့ရန် မလွယ်ကူပေ။

ဂျာနယ်ဆိုသည်မှာ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်၊ ကဗျာ၊ ဆုံးမဩဝါဒ တရားစာ မဟုတ်ဘဲ ဖတ်၍ကောင်းသောစာမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်လေရာ ထိုစာမျိုးမှာ လည်းမလွယ်။ အများအားဖြင့် ဝတ္ထုရေးကောင်းသူများ တကယ့်ကဗျာ ဆရာများ၏ ထိုးထွင်းဉာဏ်မျိုးရှိမှ ဖြစ်နိုင်သည်။ အကြောင်းမူကား အဘယ်အကြောင်းအရာကိုမဆို ဖတ်၍ကောင်းအောင် ရေပေါ်၌ပေါ်သော ဖော့ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလျင်မြန်သော စာမျိုး ဖြစ်လေသည်။ ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန်၊ ကျောက်လို စာလေးကြီးမျိုးမှာ မပေါ်နိုင်၊ ဖတ်ရာ၌လည်း အရသာရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ဥပမာ-ကလောင်တံအကြောင်းကိုဖတ်၍ ကောင်းအောင်ရေးတတ် ရမည်။ မီးဖိုချောင်အကြောင်းကို ဖတ်၍မငြီးအောင် ရေးတတ်ဖို့လိုလေ သည်။ ဆီမီးခွက်အကြောင်းကို ဖတ်၍ကောင်းအောင်ရေးခြင်းသည် အလောင်းစည်သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုရေးခြင်းထက် ခက်ခဲကြီးလေးလေ သည်။

အလောင်းစည်သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ရာဇဝင်ရှိ၏။ မီးခွက်အကြောင်း မှာ မှီခိုအားပြု၍ ရေးစရာ စာပေကျမ်းဂန်မရှိ၊ စိတ်ကူးနှင့် ရေးရလိမ့် မည်။ မသိသူတို့၏စိတ်၌ကား အသေးအဖွဲ့ဟု ပြောလိမ့်မည်။ အသေးအဖွဲ့

ကိုဖတ်၍ကောင်းအောင် ရေးတတ်မှ စာရေးကောင်းဖြစ်သည်ကို မစဉ်းစားကြပေ။

ဆူရင်ဒရယ်နတ်ဘာဂျီခေါ်သူသည် (Nothing) ခေါ် ‘ဘာမှမရှိ’ ဟူသောအကြောင်းကို တစ်နာရီ နှစ်နာရီ ဟောပြောနိုင်၏။ ကျမ်းတတ်ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ရေးနိုင်ပြောနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်လေရာ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာဖြစ်လိုက ဘာမဟုတ်ညာမဟုတ်အကြောင်းများကို ဟုတ်အောင်ရေးတတ်ဖို့ လိုလေသည်။

မြန်မာ မဂ္ဂဇင်း ၆-ပဲတန်များထဲ၌ပါရှိသော အချို့သော စာကြီးတွေကို အင်္ဂလိပ်လိုပြန်လျှင် အဘယ်အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်း သတင်းစာကမှ အသုံးပြုမည်မဟုတ်ပေ။ အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်း သတင်းစာများထဲ၌ပါသောစာများကို မြန်မာလိုပြန်ချေက အဘယ် မြန်မာသတင်းစာ မဂ္ဂဇင်းမှာမဆို ထင်ပေါ်နိုင်လေသည်။

ဤကား အင်္ဂလိပ်က အသေးအဖွဲတွေကို ကိုယ်ပိုင်အမြင်အသိဖြင့် ရေးကြ၍ မြန်မာမဂ္ဂဇင်း စာရင်ကြီးများမှာကား ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်နှင့် မဆိုင် ကျမ်းစာတွေထဲမှ သုံးမကုန်အောင် ရနိုင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

စာရေးရာ၌ မိမိ၏ပညာစွမ်းကိုပြလိုသော စိတ်နှင့်မရေးရ၊ ရေးစရာအကြောင်းရှိ၍ ရေးမှကောင်း၏။ ရေးချင်လှသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အစွမ်းပြလိုခြင်းသက်သက်ကြောင့်လည်းကောင်း မရေးအပ်ပေ။

(က) ဖတ်သူပျော်ပါစေ၊ (ခ) အသိအလိမ္မာရပါစေ၊ (ဂ) အကျိုးရှိပါစေဟူသော စေတနာကို အရင်းထား၍ရေးမှသာ ကျော်ကြားနိုင်လေသည်။

mgjoe.com

mgjoe.com

အခန်း (၂)

ဂျာနယ်

အများရေးပြီး ပြောပြီးသော အကြံဉာဏ်မျိုးကို မပေးအပ်ပေ။ သူ့သူငါငါသုံးသော စကားများ မသုံးရ။ 'ဝမ်းစာလု'၊ 'အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ'၊ 'ငိုဘ' စသည့် စကားများသည် ငြီးငွေ့ဖွယ် ဖြစ်လေသည်။ စကားအသစ်အဆန်းတစ်ခုကို တစ်စုံတစ်ယောက် ကသုံးလျှင် လိုက်၍မသုံးအပ်ပေ။ ယခု အသစ်ပေါ်သော စကား တစ်ခုမှာ စာ-နယ်-ဇင်းဟူသော စကားဖြစ်ရာ သုံးရက် တစ်မွန်း တည့်အတွင်း သုံးသူတွေများ၍ ဖန်တေထသောကြောင့် ဟောင်းနွမ်း၍ ဆီသည်မ လက်သုတ်ပဝါကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ဂျာနယ်ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ သတင်းစာ မဂ္ဂဇင်း တစ်လ လေးကြိမ်၊ တစ်လရှစ်ကြိမ် နေ့စဉ်ဟူသမျှ ဂျာနယ်များဖြစ်ကြ၏။

မြန်မာပြည်၌ကား ရက်သတ္တပတ်ဖြစ်စေ၊ တစ်လနှစ်ကြိမ်ဖြစ်စေ ထုတ်ဝေသောစာမျိုးကို ဂျာနယ်ဟုခေါ်ကြ၏။ ဤစာအုပ်၌ ဂျာနယ်ဆို သည်မှာ အချိန်မှန် ထုတ်ဝေသမျှဟု မှတ်ရမည်။

ဂျာနယ်များ၌ နာမည်ရလိုက တစ်မျက်နှာ နှစ်မျက်နှာ တစ်ကော် လံ စသည်ဖြင့် ဖတ်၍ကောင်းသောစာတိုများကို ရေးရ၏။

လူအများ အာရုံစိုက်နေသော အကြောင်းအရာတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူမှ မတွေးမခေါ်သော အတွေးအကြံ အသစ်အဆန်းကို ဖတ်၍ ကောင်းအောင် ရေးတတ်လျှင် နာမည်ရနိုင်၏။

အယ်ဒီတာများမှာ အချိန်သည် အဖိုးတန်၏။ နာမည်မရသေးသူ မထင်ရှားသူတစ်ယောက်၏ စာရှည်ကြီးမျိုးကို ဖတ်ချင်မည် မဟုတ်ပေ။ မဖတ်လျှင် အသုံးပြုမှာလည်းမဟုတ်ပေ။

အတွေးအခေါ် ထင်မြင်ချက်မှာလည်း ထူးခြား သစ်လွင်၍ ဖတ်သူ များ၏စိတ်၌ ဟုတ်ပါပေသည်ဟူသော စိတ်မျိုးပေါ်ပေါက်အောင် အခါ ခပ်သိမ်း မှန်ရမည်ဟုမဆိုလို၊ ထင်မြင်ချက်တို့မည်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတူတတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ဟုတ်ပါသည်ဟု မှတ်ထင် လောက်အောင် ခိုင်လုံရမည်။

အများရေးပြီး ပြောပြီးသော အကြံဉာဏ်မျိုးကို မပေးအပ်ပေ။ သူသူငါငါသုံးသော စကားများကို မသုံးရ၊ ‘ဝမ်းစာလု’၊ ‘အမျိုး၊ဘာသာ၊ သာသနာ’၊ ‘ငိုဘ’ စသည့်စကားများသည် ငြီးငွေ့ဖွယ် ဖြစ်လေသည်။ စကားအသစ်အဆန်းတစ်ခုကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကသုံးလျှင် လိုက်၍ မသုံးအပ်ပေ။

ယခုအသစ်ပေါ်သော စကားတစ်ခုမှာ ‘စာနယ်ဇင်း’ဟူသော စကားတစ်ခုဖြစ်ရာ သုံးရက်တစ်မွန်းတည့်အတွင်း သုံးသူတွေများ၍ ဖန်တေထသောကြောင့် ဟောင်းနွမ်း၍ ဆီသည်မ လက်သုတ်ပဝါကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

မြန်မာပြည်၌ကား အယ်ဒီတာအချို့ ကိုယ်တိုင်ကပင် အတုခိုး၍ နေကြ၏။ အတုလိုက်လျှင် နာမည်ကျော်မဖြစ်နိုင်၊ ဖြစ်လျှင်လည်း မမြဲနိုင်ပေ။ မြန်မာပြည်၌ အတုသမားများလည်း နိုင်ငံကျော်ဖြစ်၍နေ လေသည်။

ရေးစရာ အကြောင်းအရာများ စိတ်ကူးပေါ်က စာအုပ်ငယ်တစ်ခု၌

မမေ့အောင်မှတ်၍ထား၊ ထိုအကြောင်းအရာများကို မှတ်သားလောက်
သော စာတိုလေးများဖြစ်အောင် ရေး၍ထား၊ ဂျာနယ်တိုက်များသို့မကြိုက်
လျှင် ပြန်ပို့ရန် စာအိတ်ခေါင်းအပိုထည့်၍ပို့၊ တစ်တိုက်ကမသုံးလျှင်
အခြားတစ်တိုက်က သုံးလိမ့်မည်။ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော ဂျာနယ်များ
သို့ပို့မှ ထင်ပေါ်လွယ်လေသည်။

အကယ်၍ အတတ်ပညာတစ်ခုခုကိုတတ်လျှင် ထိုအတတ်နှင့်ဆိုင်
သောစာကို ရေးရမည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်တတ်လျှင် သာ၍ကောင်းလေသည်။

ဥရောပ အမေရိကတိုက်များ၌ ဂျာနယ်တစ်ခု၌ နာမည်လိုချင်လျှင်
ထိုဂျာနယ် အဘယ်လိုစာမျိုး အဘယ်ဝတ္ထုမျိုးကို သုံးလေ့ရှိသည်ဟု
သိအောင် ဖတ်ရှုမှတ်သားရ၏။ မြန်မာပြည်၌ကား ဤစနစ် မရှိသေးပေ၊
ဂျာနယ်လည်း နည်းပါးလေသည်။

ဥရောပ၊ အမေရိကတိုက်၌ အလုပ်ဟူသမျှနှင့်ဆိုင်ရာ ဂျာနယ်တွေ
ရှိကြ၏။ ‘မော်တော်ကား ဂျာနယ်’၌ မော်တော်ကားအလုပ်ကို နားလည်
သူ၊ မောင်းတတ်သူဟူသမျှ မော်တော်ကားအကြောင်းကို ရေးနိုင်၏။
‘ဓာတ်ပုံဂျာနယ်’များ၌ ဓာတ်ပုံဝါသနာပါသူများအတွက် ရေးစရာ
အကြောင်းအရာတွေ များစွာရှိ၏။

မုဆိုးများပင် တောအကြောင်းကို ရေးကြသဖြင့် ငွေကြေးကြေးလေ
သည်။ မြန်မာပြည်၌ကား ရေးစရာ အကြောင်းအရာ လွန်စွာများ၏။
ဂျာနယ် နည်းပါးလေသည်။

စိတ်ကူးဉာဏ်ရှိသူသည် စာပေများစွာ မတတ်သော်လည်း စာပေး
စာယူလုပ်တတ်ရုံမျှနှင့် သတင်းစာ ဂျာနယ်များမှာ နာမည်ရနိုင်၏။

ဆံပင်ညှပ်သမားသည် ဆံပင်ညှပ်လာသူဟူသမျှ၏ စိတ်နေသဘော
ထားအမျိုးမျိုးအကြောင်းကို ဖတ်၍ကောင်းအောင် ရွှင်ရွှင်ကလေးရေး
တတ်က စာကောင်းဖြစ်နိုင်၏။

လယ်ယာလုပ်သူသည် လယ်တောအကြောင်း၊ လယ်လုပ်အကြောင်း

ကို အကျိုးရှိအောင် ဖတ်၍ကောင်းအောင် ရေးနိုင်၏။ အကယ်၍ မိမိက လယ်အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အချက်ကောင်း၊ စနစ်ကောင်းတစ်ခုခုကို ပို၍နားလည်က သတင်းစာမှ ဖော်ပြနိုင်လေသည်။

မည်သည့်အရာကိုမဆို စူးစိုက်စွာကြည့်၍ စဉ်းစားလျှင် စာကောင်း တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ် သုံးလေးပုဒ်ဖြစ်နိုင်သည့် အချက်များကို တွေ့နိုင်၏။ ကျောင်းဆရာသည် ကျောင်းသားကလေးများ၏ စိတ်နေသဘောထား အလေ့အကျင့် အမျိုးမျိုးကိုဖြစ်စေ၊ အများမသိသေးသော သင်ပြနည်း တစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ ရနိုင်လေသည်။

ကျွန်ုပ် ဗန္ဓုလသတင်းစာ အယ်ဒီတာလုပ်စဉ်က လင်မယားရန်ဖြစ် ပုံအကြောင်းကိုဖတ်၍ ကောင်းသောစာတစ်ပုဒ်ကို ရဖူး၏။ စာပြင်ဆရာ ကြီးများက ဖျောက်ပစ်လိုက်သဖြင့် ထိုစာကို အသုံးမပြုရသည့်အတွက် ချားစွာ နှမြောခဲ့ဖူးလေသည်။

သို့သော်လည်း ဂျာနယ် သတင်းစာများကို ကြည့်ရုံနှင့် ထိုဂျာနယ် ၏အယ်ဒီတာသည် မြန်မာပညာရှိတစ်ဖက်သတ်သမားများဖြစ်ကြောင်း သိရချေက ဤကဲ့သို့သော စိတ်ကူးဉာဏ်ပါသည့် စာအဖိုးတန်များကို မပို့လေနှင့်။ ပါဠိမပါသည့်အတွက် ခြင်းတောင်းထဲကို ထည့်ပစ်လိမ့်မည်၊ နှမြောစရာပေ။

မြန်မာ အယ်ဒီတာအချို့သည် ခမ်းကြီးနားကြီး ရွှေလိုလေးသော စာကြီးမျိုးကို ကြိုက်တတ်လေသည်။

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၃)

သတင်းထောက်အလုပ်

အဆုံးစွန်ပြုရလျှင် အိမ်သာမရှိသောရွာများ၌ နံနက်စောစော ဝါးခြမ်းပြားကိုကိုင်ကာ တောထဲသို့ထိုင်ရန် ဒရောသောပါးသွား ကြသော ကျေးတောသူ အချောကလေးများ၏ အမူအရာကိုပင် အကောင်အထည်ပေါ်အောင်ပြတတ်က အယ်ဒီတာသဘောကျ သဖြင့် နောက်ထပ်၍ ဤသတင်းမျိုးပို့ဖို့ရန် ငွေသပြာနှင့် နှိုးဆော် စာ ပေးကြပေလိမ့်မည်။

သတင်းထောက်အလုပ်မှာ (၁) ဦးဖိုး၊ (၂) မြန်ဖိုး၊ (၃) ဝီရိယရီဖိုး၊ (၄) သူတစ်ပါးရအောင် မယူနိုင်သောသတင်းကိုရဖို့ အရေးကြီး၏။ အများဂရုစိုက်၍နေသော အကြောင်းတစ်ခုခု ဖြစ်ပွားရာ၌ ဘယ် အချက်ကိုဖြင့် အခြားသတင်းထောက်များ လစ်ဟင်းနေသည်၊ ထိုအချက် ကို ငါရအောင် စုံစမ်းမည်ဟူသော တစ်ဆင့်နှစ်ဆင့် တွေးခေါ်ရှာကြံ တတ်သော စိတ်ကူးဉာဏ်လိုလေသည်။

ဥပမာ- မောင်ပွင့်ကောင်း သန်းသန်းတို့၏အရေး၌ နောက်ဆုံး သတင်းစာများ လစ်၍သွားသောအချက်တစ်ခုမှာ အဘယ်လိုနေမည်။

အဘယ်လိုထိုင်မည်၊ မောင်ပွင့်ကောင်းနောက်ကို သူငယ်မလေး လိုက်သွား ပြီးသောအခါ အဘယ်သောအခါ ရပ်ရွာသို့ပြန်ကြမည်၊ အဘယ်ပုံ အသက် မွေးနေထိုင်မည်၊ မောင်ပွင့်ကောင်းမှာ အဘယ်လို အလုပ်အကိုင်ရှိသည် ဟူသော အများသိလိုမည့် အကြောင်းအရာဖြစ်လေသည်။

သတင်းစာတိုက်များက နှစ်ကြောင်း သုံးပြားပေးလျှင် သတင်း အလိုက်ကောင်းသူ၊ အနှိုက်ကောင်းသူ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်တတ်သူဖြစ်ချေက ဒီစကြိုတ် တစ်နယ်မှာ ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ် ရနိုင်၏။

အခြားတစ်နည်း

အခြားတစ်နည်းမှ အင်္ဂလိပ်စာတတ်သူဖြစ်က အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ ဂျာနယ်များမှထူးဆန်းသော ကမ္ဘာ့သတင်းများကိုပြန်ဆို၍ ရုပ်ပုံများနှင့် တိုက်များသို့ အလှည့်ကျပို့ခြင်းဖြင့် သတင်းစာတစ်ခုက မယူလျှင် တစ်ခုက ယူလိမ့်မည်။ ထိုနည်းဖြင့် နာမည်တစ်ခု ရနိုင်လေသည်။ သတင်းမှန်ဖို့၊ အသေရေဖျက်မှုမဖြစ်ဖို့သာ သတိပြုရ၏။

အရပ်ရပ်အနယ်နယ်၌ အခြားအရပ်များမှာ မမြင်ဖူးသောနေရာတွေ ရှိကြလေရာ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်တတ်သူ၊ အနည်းငယ်စာရေးတတ်သူမှန်က ငွေရနိုင်လေသည်။ အရပ်လည်း နှံ့နိုင်လေသည်။ အကယ်၍ ရုပ်ပုံအကြမ်း ရေးဆွဲတတ်ချေက သာ၍ပင် လွယ်ကူလေသည်။

တောထဲတောင်ထဲ၌လည်းကောင်း၊ အင်းအိုင်များ၌လည်းကောင်း၊ အလုပ်အကိုင်တွေ များစွာရှိကြလေရာ ဓာတ်ပုံနှင့်ဖြစ်စေ၊ စကက်ရုပ်ပုံ နှင့်ဖြစ်စေ ရေးတတ်ချေက လခစားအလုပ်ကို လုပ်ဖို့မလိုတော့ပေ။

တိုင်းသူပြည်သားများကိုယ်တိုင် ဤနည်းမျိုးဖြင့် ကူညီနိုင်ကြမှသာ မြန်မာပြည်ဂျာနယ်အလုပ် အဆင့်အတန်းမြင့်ဖို့ရှိလေသည်။

ငါးပိလုပ်သောအရပ်၌ ခုံဖိနပ်များနှင့် ငါးပိနင်းကြပုံ၊ ယာခင်းများ ကိုင်းများ၌ အမျိုးသမီးအချောကလေးတွေ ပေါင်းသင်၍နေပုံ၊ တောင်ကျ ချောင်းများ၌ ဝါးဖောင်များလုပ်၍ အသက်တဖျားမျှောချရပုံစသည် ရေး၍မကုန်နိုင်သောအလုပ်တွေ ရှိကြလေသည်။

ပြောင်းခင်းများ၌ ကြက်တူရွေးငှက်များနှင့် ပြောင်းဖူးများ ခွဲခြား၍ မရအောင် ရောထွေး၍နေကြပုံ၊ ကောက်ရိုးပုံအကြား ကျေးလက်သူ ကျေးလက်သားများ ချစ်တင်းစကားပြော၍နေကြပုံ စသည်တို့မှာ ငွေတွင်း တွေဖြစ်ကြလေသည်။

၎င်းပြင် မြို့ငယ်၊ ရပ်ငယ်သားတို့၏ မျက်စိ၌ ရိုး၍နေသော်လည်း ရပ်ကြီးသား အယ်ဒီတာများ၏ စိတ်၌ ဆန်းနေသောအရာတွေ များစွာ ရှိကြလေသည်။

ဥပမာ၊ နွားငှေ့ပွဲ၊ ကျွဲခတ်ပွဲ၊ ကြက်တိုက်ပွဲ၊ လှေပွဲ၊ မြန်မာလက်ငှေ့ ပွဲ၊ ငါးစိမ်းသည် မိန်းမနှစ်ယောက် ဈေးလယ်ကောင်မှာ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ရန်ဖြစ်နေပုံ စသည့် မရေတွက်နိုင်သော ရွာသူတို့ ဓလေ့အဖြစ်အပျက် များကို ရုပ်ပုံနှင့် သတင်းပေးခြင်းသည်လည်း သတင်းစာဖတ်သူတို့ အတွက် စိတ်ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်လေသည်။

ကြီးလေးသော အကြောင်းအရာများသာမဟုတ်၊ အသေးအဖွဲ့တွေ ထဲမှာ သတင်းတွေ များစွာရှိကြလေသည်။

ဒီစကြိုတ်ကောင်စီ၊ ကျေးရွာဘုတ်အဖွဲ့ စသည့် အစည်းအဝေးတို့၌ ပြောဆိုသောစကားများကို သေချာစွာနားထောင်၍ မရေမရာ စကား အဆန်း မင်းဘားလူဆန်းများ၏ အပြောအဆို အပြုအမူများကို ရုပ်လုံး ပေါ်အောင်ရေးတတ်လျှင်လည်း သတင်းကောင်းဖြစ်နိုင်လေသည်။

အဆုံးစွန်ပြုရလျှင် အိမ်သာမရှိသောကျေးရွာများ၌ နံနက်စောစော ဝါးခြမ်းပြားကိုကိုင်ကာ တောထဲသို့ထိုင်ရန် ဒရောသောပါးသွားကြသော ကျေးတောသူ အချောကလေးများ၏ အမူအရာကိုပင် အကောင်အထည်

ပေါ်အောင်ပြတတ်က အယ်ဒီတာ သဘောကျသဖြင့် နောက်ထပ်၍ ဤသတင်းမျိုးပို့ဖို့ရန် ငွေသပြာနှင့် နှိုးဆော်စာ ပေးကြပေလိမ့်မည်။

ဆောင်းပါးများမှာကား ငွေရလမ်းများလည်းမဟုတ်၊ အထက်ဖော်ပြ သည့်အတိုင်း ဖတ်ကောင်းပြီး အကျိုးများသောဆောင်းပါးများ၊ အကြံ ဉာဏ်ပေးဆောင်းပါးများ၊ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေး၊ မြူနီစီပါယ်၊ ဒီစတြိတ် ကောင်စီ စသည်တို့နှင့်ဆိုင်သော ဆောင်းပါးများမှာ နာမည်ရဖို့သာ ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာပြည်၌ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထု လွန်စွာ နည်းပါး၏။ နည်းပါးခြင်းကြောင့် အပြိုင်လည်း နည်းပါးလေသည်။ အပြိုင်နည်းခြင်းနှင့် ထင်ရာလုပ်ခြင်းသည် ဆွေညာတကာတော်၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာပြည် သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထု၊ ဂျာနယ် စသည်များမှာ အများအားဖြင့် ထင်သလိုလုပ်၍နေကြသော အလုပ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဝတ္ထုများမှာ နည်းစနစ် ကျနစွာရေးသောဝတ္ထု လွန်စွာ နည်းသည် မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ဝတ္ထုရေးဆရာ နည်းပါးခြင်းနှင့် ဝတ္ထုအထွက် နည်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

တော်ရုံမျှကောင်းလျှင် ဝတ္ထုများစွာ မဖတ်ဖူးသော သူတို့၏စိတ်မှာ အများကြီး ကောင်း၍နေသောကြောင့် ထိုအလုပ်မှာ စနစ်ကျဖို့ များစွာ အရေးမကြီးဟု သဘောထားကာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ရေးကြလေသည်။

